

Blízko mesta, tam, kde končili stromy a húština džungle, bola pekná malá lúčka. Príjemné miesto na odpočívanie. Bolo tam niekoľko drevených stolov s dlhými lavicami a ľudia sem mohli prísť na piknik, kedy chceli.

Obrovský krokodíl sa priplazil k lúke. Nebolo tam ani živej duše.

„Tak, a teraz SKVELÝ TRIK Č. 4!“ zamrmlal si.

Natrhla utešenú kyticu kvetov a postavil ju na jeden zo stolov.

Od toho istého stola odniesol preč lavicu a ukryl ju v húštine.

Potom si on ľahol na miesto, kde bola predtým lavica.

Keď si sklonil hlavu na hrud' a chvost skrútil pod seba tak, aby mu ho nebolo vidno, vyzeral takmer ako dlhá drevená lavica so štyrmi nohami.

A už prichádzali dvaja chlapci a dve dievčatká a niesli koše s jedlom. Boli z jednej rodiny. Mama ich poslala von, aby si urobili spoločný piknik.

„Ku ktorému stolu si sadneme?“ spýtalo sa jedno z detí.

„Sadnime si k tomu s tými krásnymi kvetmi,“ navrhlo druhé.

Obrovský krokodíl čušal ako voš. „Zožeriem ich všetky,“ zastrájal sa. „Prí-
du, sadnú si mi na chrbát, ja rýchlo otočím hlavu, a potom už len *chňap, chrum,
mlask a mňam.*“

V tej chvíli sa z džungle ozval hlboký hlas:

„Stojte, deti! Stojte! Stojte!“

Deti zastali a hľadeli k miestu, odkiaľ prichádzal ten mohutný hlas.

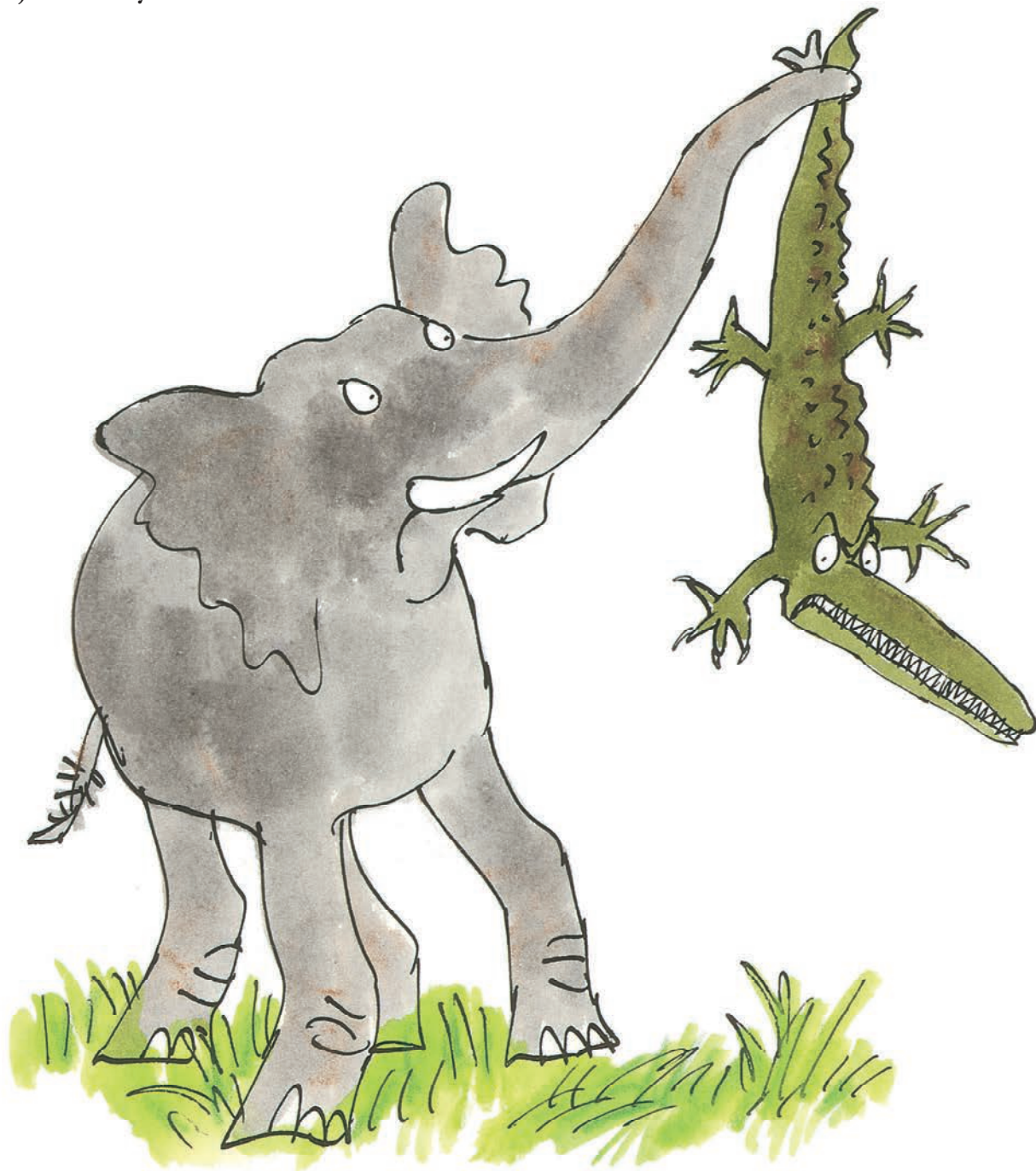
Vzápätí sa za praskotu konárov vyrútil z džungle slon Bimbalón.

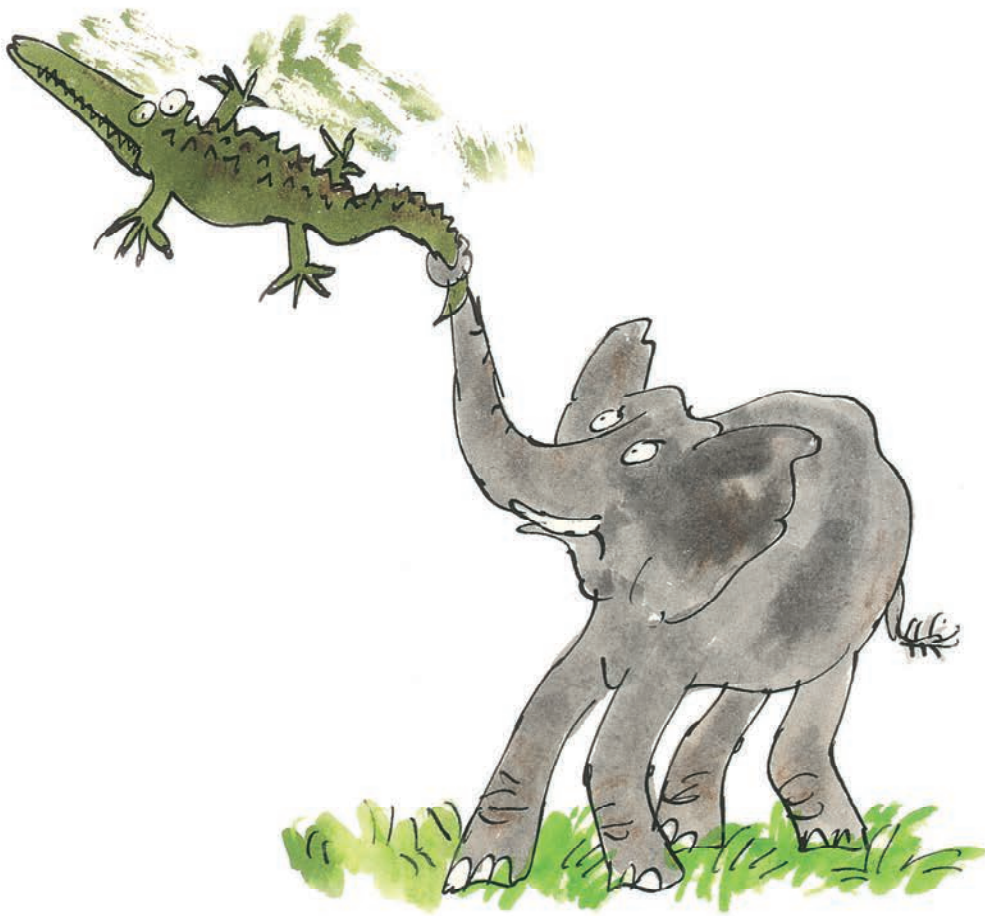
„To nie je lavička! Nesadajte si tam!“ varoval ich. „To je obrovský krokodíl a chce vás všetky zožrat!“

Slon Bimbalón uháňal k miestu, kde sa zatajoval obrovský krokodíl. S rýchlosťou blesku omotal chobot okolo krokodílieho chvosta a zodvihol celého krokodíla do vzduchu.

„Hej! Pusti ma!“ kričal obrovský krokodíl, keď sa hompáľal dolu hlavou.
„Pusti ma! Pusti ma!“

„Nie,“ povedal slon Bimbalón. „Nepustím ťa. Už máme všetci po krk tvojich skvelých trikov.“

Slon Bimbalón roztočil krokodíla vo vzduchu. Najprv pomaly ...
Potom ho roztočil rýchlejšie ...
A RÝCHLEJŠIE ...
A RÝCHLEJŠIE ...

